

‘Η Ήρες έτοιμάζουν τὰ άλογα του άρματος της ‘Ηρας και της ‘Αθηνάς.

(Έργον του Φλάμιαν).

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ ΚΑΙ ΠΙΕΡ ΣΕΝ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

(‘Η σκηνή είνε άδεια. Νύχτα. Φυσάει ένας άνεμος δαιμονισμένος. Άργά, κρατώντας ένα κλεφτοφάναρο, μπαίνει ο πλοίαρχος και βλέπει πώς δεν βρίσκεται κανείς στην καμπίνα του πληρώματος. Κρεμά τὸ φανάρι, ξαναβγαίνει έξω και ξαναγυρίζει, σὲ λίγο, σέρνοντας μαζί του ένα σώμα. Σαρηνικά σκιερά ακούγοντας τὸν θόρυβο πὸν κάνει ο δεύτερος πλοίαρχος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ γέφυρα).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Πῶς είνε;
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (πνίγοντας τὴ φωνή του).—Είμαι ἐγώ, καπετάνιε.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (χαμηλόφωνα).—Α! είσαι σύ, Βερνάρδε; Έλα, κάνε γρήγορα... Ξέχασες λοιπὸν τὴν ὥρα;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Συγγνώμη, καπετάνιε, δὲν κατάφερα νάρθῶ γρηγορότερα. Μὲ χρειάζονταν ἐκεῖ ἐπάνω... ‘Η άπουσία μου μποροῦσε νά δώσῃ ὑπόνοιες στοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Πῶς τὰ πάνε;
ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Είνε νευρικοί κί ἄνησχοι. ‘Όσο κοιθῶν τὰ φείδια στοῦ ἀμπάρι, δὲν μποροῦν νά κοιμηθῶν... Τρεῖς μέρες τώρα δὲν ἐκλείσαν μάτι... Δὲν ἀντέχουν πιά... Καὶ πὸν νά ξεραῖν...

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. (ζωηρά).—Ακριθῶς! Δὲν πρέπει νά μάθων.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Δὲν θά μπορέσουμε νά τοὺς κρύψουμε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Πατριῖ. Θ’ αναγκαστοῦμε νά δημολογήσουμε διτ δαγκώθημα κί αὐτὸς ἀπὸ ἕνα φρεῖδι, κί ὄχι στοῦ ἀμπάρι, ὅπως ὁ Μίλλερ ὁ θερμαστής, ἀλλὰ στὴ γέφυρα, ἐνῶ κρατοῦσε τὸ τιμόνι... ‘Ό κίνδυνος είνε τώρα παντοῦ.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. Σώπα κί βοήθησέ με νά ριζοῦμε τὸν Πατριῖ στὴ θάλασσα.

(‘Ακούγουν μιὰ θυρίδα τῆς πλευρᾶς τοῦ καραβιοῦ, ἀπ’ ὅπου εἰσορᾶ ὁ άνεμος, μ’ ἕνα φοβερό βούισμα. Μόλις φαίνεται ἡ πραιοσίμουαρη θάλασσα).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. (σηκώνοντας τὸ πτώμα τοῦ Πατριῖ).—Τί βαρὺς πὸν είνε!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Έβαλα ἀπὸ μιὰ σιδερένια μπάλα σὲ κάθε τὸ πόδι.

(Τὸν πιάγουν κί τὸν ρίχνουν ἀπὸ τὴ θυρίδα στοῦ μαῦρο πέλαγος. ‘Ακούγεται ὁ κρότος τῆς πτώσεως).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ. (βγάζοντας τὸ καπέλλο του).—Τὸν κακόμοιο! ‘Ηταν ἕνας θαυμάσιος θαλασσινός. Αὐτὸς του ἡ μνήμη!...
ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Αἰωνία του ἡ μνήμη!...

(Κλείνουν τὴ θυρίδα).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Πῶς ἐξηγεῖς, καπετάνιε, τὸ δάγκωμα αὐτὸ τοῦ Πατριῖ;

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Ανακάλυψα μιὰ σχισμάδα στὴν καμπίνα τοῦ πληρώματος, κοντὰ στοῦ μεγάλο κατάρτι.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Ξέρω, τὴν εἶδα κί ἐγώ... ‘Όστόσο, τὴν εἶχα στομαπόσει με μαλλί κί πῖσσα... Εἶμαι βέβαιος γι’ αὐτό... Πῶς ἀνοῖξε ὁστόσο;... Εἶνε ἀνεξήγητο!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Καλά, καλά, ἄς ἀφήσουμε τώρα αὐτὰ κί ἄς ἔχουμε τὸ νοῦ μας στὰ χεῖματα κί στὰ ὄπλα πὸν βρίσκονται στὴν καμπίνα μου. ‘Όι κτηνάνθρωποι αὐτοῖ ξέρουν τὸ μυστικό κί είνε ἄξιο γιὰ ὄπλα. Πρέπει ν’ ἀπαρῶσω καλά τὴν πόρτα μου. ‘Υστερα ἔρχομαι στὴ γέφυρα κί σὲ βρισκο. Τώρα, ἀνέβα ἐπὸ στὴ γέφυρα.

(‘Ό δεύτερος πλοίαρχος ἀνεβαίνει στὴ γέφυρα. ‘Ακούγονται σφουριγματιᾶς κί πατήματα βιαστικά. ‘Ό πλοίαρχος ἀνοῖγει τὴν καμπίνα του, ρίχνει μιὰ ματιά μέσα κί ὕστερα τὴν κλειδώνει. Γίνεται ὀλιγόστιγη στιγμή. ‘Εξαφνα ἐμφανίζεται στὴ σκάλα ἕνας ναύτης τοῦ πληρώματος. Κατεβαίνει ἀργά, κρατώντας στοῦ χεῖρι ἕνα φανάρι κί ἐξετάζοντας προσεκτικά τοὺς τοίχους. ‘Ακολουθοῦν πίσω του τρεῖς ἄλλοι ναῦτες).

ΜΑΤΙΕ. (χτυπώντας στὸν ὄμο τὸν Φραντς).—Τί κάνεις; Τρελλάθηκες;

ΦΡΑΝΤΣ. (σάν ἔκνοβᾶτης, κατεχόμενος ἀπὸ μιὰ ἔμμομη ἰδέα).—Καὶ ἄλλη σχισμάδα!... Νά, ἐκεῖ!... Γρήγορα, δώστε μου μαλλί κί πῖσσα... Πρέπει νά κλείσουμε διες τίς τρύπες. (Σάν νά παραληρή).

Δὲν μὸν λές, Ματιέ, είνε πολὺ φοβερός ὁ θάνατος ἀπὸ τὸ δάγκωμα τῆς κόμπρα;

ΜΑΤΙΕ.—‘Ό! ναι!... Σὲ πιάνουν τρομεροὶ σπασμοὶ κί χάνεις τὴν ἀναπνοή σου σάμπως νά σ’ ἐστραγγάλιζαν...

ΙΒ. (ἐντρομος).—Κοινήστε με... Σπυτήστε με... Νοιώθω πὸς θ’ ἀποκοιμηθῶ... (Βάζοντας ὄλα τὰ δυνατὰ του κί σηκώνόμενος). Δὲν θέλω νά κοιμηθῶ, δὲν θέλω... (Γαντζώνεται ἀπὸ τὸν Ματιέ). Τ’ ἀκούς; Νυστάζω φριχτά, ἀλλὰ δὲν θέλω νά κοιμηθῶ...

ΜΑΤΙΕ.—Μήπως εἶσαι ἄρρωστος κί σὺ σάν τὸν Πατριῖ; Πρόσεξε, κακομοιρη μου, γιὰτί θά σὲ πάρῃ ὁ καπετάνιος στὴν καμπίνα του γιὰ νά σὲ περαιοτηθῇ. Λέει γιὰ τὸν Πατριῖ πὸς τὸν ἔπασαν πυρετοὶ κί πὸς θέλει περαιοήσει...

ΟΥ-Ι-Α-Ι-Α-Ι-Α-Μ.—Καὶ ποὺς τὸν πστευει; (Χαμηλόφωνα). Έγὼ σᾶς λέω πὸς χάθηκε ὁ Πατριῖ, ναι, χάθηκε, ὅπως ὁ Μίλλερ.

ΙΒ.—Είνε νεκρός, μέσα στοῦ ἀμπάρι κί ζοῦμε πάνω ἀπ’ τὸν τάφο του. Δὲν θά μᾶς ἔβγη αὐτό σὲ καλό.

Είδατε τους καρχαρίες που τριγύρισαν το καράβι; Κακό σημάδι... Είπε προμήνυμα καταποντισμού, θανάτου...

MATIE.—Δέν θέλω ν' άκούω άνοιήσεις. Αύτά που λές, τά πι- στεύουν μονάχα ή γρηφές...

IB.—Καλά, καλά, άμποτε ό Θεός νά με βγάλη φεύτη! Μά έδώ μέσα γίνονται περίεργα πράγματα. Δέν άκούσατε τίποτε χτές τή νύχτα;

MATIE.—Όχι.

OY-I-ΛAIAM.—Ούτε έγώ.

IB.—'Ε, λοιπόν, καθώς ήμιον ξαπλωμένος εκεί δά στή γωνία, μου φάνηκε έξαφνα πως άκουσα βογγητά... Έρχόντουσαν από τ' ά- μάτι... Άφουγκράσθηκα καλύτερα και άκουσα κάτι ξερούς χτύπους, σάμπως νά ήταν ό Μίλλερ και νά χτυπούσε...

MATIE.—Έβλεπες όνειρο, ή ήσαν πιωμένος...

(Όλοι σωπαίνουν. Άκούγεται ξαφνικά ένα τρομερό σφύριγμα του άνέμου και ύστερα, μονομιάς, κάτι ξεροί χτύποι στά τοιχώματα τής καμπίνας).

IB.—Δέν είδα όνειρο... Άκούτε. Είπε ό Μίλλερ και Ξαναχτυπά.

MATIE. (που κόλλησε τ' αυτί του στον τοίχο για ν' άκούση καλύτερα).—Βλάκα! Είπε τά φείδια. Προσπαθούν νά βρούν μα διεξο- δο κα χτυπούν με τά κεφάλια τους τά σανίδια των μεσοτοιχών.

ΦΡΑΝΤΣ, (άκούει κι' αυτός κι' ύστερα λέει τρομαγμένος).—Ναί, ναί, ήρτην μα διεξοδο, μα δέν βρισκουν. Όλες ή τρύπες ήνε κλεισμένες. (Κραδαινόντας τό τσεκούρι που κρατά). Άν φανεί κανένα, θά του λιώσω τό κεφάλι. (Έξαφνα βγάζει μα κραυγή τρο- μερή, δείχνοντας κάτι σέ μα γωνία).

Ω! νά... νά ένα φείδι! Κυτ- τάξτε, έτοιμάζεται νά όρμηίξει έπάνω μου... Με κυττάει μέσα στά μάτια... Θέλει νά με μαγνητίση... Άφήστε με νά φύγω...

MATIE.—Μά όχι, δέν ήνε κανένα φείδι, σου λέω, ήσυχασε, παραμιάς... Είπε ένα μάτσο σχοινιά...

ΦΡΑΝΤΣ, (καταφράωνε στή σκάλα που βγάζει στή γέφυρα, εξακολουθώντας νά κυττάη με τρόμο τό πρῶμα που του φάνηκε για φείδι).—Όχι, τό βλέπω, ήνε φείδι, τό βλέπω, μα θά του ξεφύγω, ναί... Ω; νά γλυτώσω, νά γλυτώσω!

(Όρμιάει στά τελευταία σκαλοπάτια και χάνεται μέσα στό σκοτάδι, σαν τρελλός).

IB.—Πού πάει;

MATIE.—Όπου θά πάμε όλοι... Στους καρχα- ρίες!...

(Άκούγεται μα κραυγή άγωνίας, ό κρότος μιάς πτώσεως και ύστερα μα φωνή απ' τή γέφυρα: «Ένας άνθρωπος στή θάλασσα!».

Ό πλοίαρχος κατεβαίνει στην καμπίνα του πληρώματος, ακολουθού- μενος απ' τον δεύτερο πλοίαρχο).

OY-I-ΛAIAM, (στον πλοίαρχο).—Είσαι υπεύθυ- νος για τον θάνατο του Φράντς!

MATIE.—Είπε ό δεύτερος άνδρας που σκοτώνει!

IB.—Δέν μπορούμε πειά νά μείνουμε έδώ μέσα με τά φείδια. Νά ρίξουμε τή βάρκα και νά φύγουμε. Χωρούμε όλοι μέσα.

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Και τό φορτίο; Θά έχταλειψετε τό φορτίο; Τά μεριά σας τά διπλασιάζω... Είπε όλάκερη περιουσία... Σσεφτή- τε τό!

OY-I-ΛAIAM.—Θέλεις νά μάς πεθάνης όλοι, για νά σώσης τό φορτίο σου! Δέν σ' άκούμε!

(Διευθύνονται όλοι μαζύ προς τή σκάλα).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ.—Σταθήτε!... Τρελλαθήκατε;... Τί θά γίνετε με τέτοια φουρνάνα μέσα στον Ίνδικό Άγκεανό;... Με τριών μόνον ή- μερών τρόφιμα;

MATIE.—Τόσο τό χειρότερο! Όλα ήνε προτιμότερα, παρά νά μείνουμε έδώ μέσα!

IB.—Μέσα σ' αυτή τήν τρομάρα...

OY-I-ΛAIAM.—Μέσα σ' αυτό τό βραχιά...

MATIE.—Δέν μπορούμε πειά, δέν μπορούμε πειά...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—'Ε, λοιπόν, κι' έγώ δέν άντέχω πειά σ' αυτό τό βραχιά... Δέν θέλω νά πεθάνω σαν τον Πατριξ, που τον δάγκω- σε στό λαιμό και στό χέρι ένα φείδι...

MATIE.—Όστε λοιπόν, τά φείδια πέρασαν από κάτω, βρήκαν μα τρύπα άνοιχτή και πέρασαν; Βρισκονται παντού;...

OY-I-ΛAIAM.—Είμαστε χαμένοι! Πρέπει ν' άφήσουμε τό καράβι τώρα άμέσως...

ΟΛΟΙ.—Ναί! Ναί!

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, (βγάζοντας τό περιστροφό του και προτείνον- τας τό κατ' επάνω του).—Θά μείνετε στις θέσεις σας, για νά μα- νουδράξετε τήν κίνησι του πλοίου. Ό πρώτος που θά σαλέψη, θά τή φάη τή σφαίρα κατα- κούτελα!

MATIE, (δρμώντας κατ' επάνω του).— Ά! παληόσκυλο!

OY-I-ΛAIAM.—Φο- νηά!

MATIE.—Θά μάς τό πληρώσης αυτό!...

(Άκούγεται μα έκ- πυροσκότση, μα ή σφαίρα δέν πιτυχαίνει κανένα).

ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ, (εκλιπαρώντας τον δεύτερο πλοίαρχο).—Βοήθη- σέ με, Βερνάρδε, βοήθησέ με!

MATIE, (χτυπώντας τον πλοίαρχο στο κεφάλι μ' ένα μπαλτά).—Νά, κτήνος!...

(Ό πλοίαρχος σωριάζεται καταγής νεκρός, δίχως νά βγάλη ού- τε μα κραυγή. Σ' αυτό τό μεταξύ, ό Μπανκρός γλιστρά κραυρά ως εκεί που ήνε κρεμασμένο τό κλεφτοφάναρο και τό αναποδογυρίζει. Σκοτάδια πλημμυρίζουν τήν καμπίνα του πληρώματος που δέν τή φωτίζει πειά, παρά μα άρχη άχτίνα του φεγγαριού που έχεται απ' τή γέφυρα).

MATIE.—Πούς έδουσε τό φως;

OY-I-ΛAIAM.—Δέν ξέρω. Ίσως τούσθε ό άέρας.

ΜΠΑΝΚΡΟΣ, (από τ' άπάνω σκαλοπάτια).—Όχι, τούσθα έ- γώ, ό Μπανκρός... Δέν έχτε άνάγκη από φως...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Θά μάς τό πληρώσης αυτό!

ΜΠΑΝΚΡΟΣ, (ξεσπώντας σ' ένα σαρόνιο γέλιο).—'Α, ά, νο- μίζατε πως δέν ήταν επικίνδυνος ό Μπανκρός, πως μπορούσατε νά τον βασανίσετε, νά τον σκοτώνετε στό Ύψλο, νά τά βάζετε όλοι μαζύ του...

'Ε, λοιπόν, ό Μπανκρός εκδικήθηκε.

(Όλοι οι ναυτες σηκώνουν τό κεφάλι τους και τον κυττάζουν).

MATIE.—'Εκδικήθηκε;

OY-I-ΛAIAM.—Τί θέλεις νά πής;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—'Εγώ άνοιξα τις κάσες... 'Εγώ άφρησα ελεύθε- ρα τά φείδια...

MATIE.—Τόκανεσ αυτό;

ΜΠΑΝΚΡΟΣ.—Ναί, και χτές τή νύχτα έκανα τρύπες στό πάτω- μα για νά περάσουν τά φείδια... Τώρα εκλέξτε: 'Η τά φείδια ή όι καρχαρίες!

(Άνεβαίνει γρήγορα τά σκαλοπάτια και κατεβά- ζει τό σκέπασμα τής σκάλας. Τώρα ή καμπίνα δέν φωτίζεται πειά, παρά μόνον από τις ανταύγειες τής θάλασσας που εισδύνουν μέσα από τους φεγγίτες).

MATIE.—'Α! κακούργε!

(Άνεβαίνει τή σκάλα).

OY-I-ΛAIAM.—Κάθουρα!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Άνοιξε τό σκέπασμα, Ματιέ!

MATIE.—Δέν μπορώ. Έβαλε άπάνω τις άμάρες.

(Χτυπώντας μ' όλη τή δύναμή του τό σκέπασμα). Είμαστε κλεισμένοι έδώ μέσα, σαν σέ φρέετρο!

OY-I-ΛAIAM.—Πού ήνε ό μπαλτάς; Ψάχτε νά τον βρήτε...

IB.—Είπε, μου φαίνεται, άπάνω στά σχοινιά...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Γρήγορα βρες τον, για νά σπά- σουμε τή μπουκαπόρτα.

IB, (που ψάχνει άνάμεσα στά σχοινιά για νά βρη τον μπαλτά, βγάζει έξαφνα μα φωνή φρίκης και πό- νου).—'Α!...

MATIE.—Τί έπαθες;

IB.—Δαγκώθηκα!... Σίγουρα δαγκώθηκα στό χέρι...

(Τήν ίδια στιγμή άκούγεται τό σφύριγμα των θυμωμένων φει- διών και μικρές φωσφορίζουσες λάμψεις μετακινούνται μέσα στα σκότη. Είνε τά μάτια των τρομερών όρειτων. Τότε όλοι, τρελλοί απ' τον πανικό, όρμουν στή σκάλα και καθένας προσπαθεί νά πε- ράση πρώτος).

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, (ουρλιάζοντας).— Άνοιξε!... Μπανκρός, ά- νοίξε!...

MATIE.—Αυτήσου μας, μη μάς άφήσεις νά πεθάνουμε!

IB.—Συγχωρέσέ μας για δτι σου κάναμε!...

OY-I-ΛAIAM.—Πεθαίνω!... Βοήθεια!... Άφήστε με νά περά- σω πρώτος...

(Χτυπά τους άλλους για νά περάση).

IB.—Μή με τραβές έτσι!

OY-I-ΛAIAM, (μαινόμενος). Άφήσέ με νά περάσω! (Ουρλιά- ζοντας). Βοήθεια!...

MATIE.—Έλεος!...

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Αυτήσου μας, Μπανκρός!...

OY-I-ΛAIAM.—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

(Όλοι μαζύ τώρα, με ουρλιάσματα και κλάματα, συνωθούνται και χτυπιούνται για νά φτάσουν στην κορυφή τής σκάλας και ν' ά- νοιχουν τή μπουκαπόρτα, ενώ ή αύλαία κατεβαίνει άργά-άργά).

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Όπως στό φυτικό βασίλειο, τά πρώτα τριμερά βλαστάρια δείχνουν

τί καρπούς θά βγάλουν, έτσι και ή πρώτες εκδη- λώσεις των νέων δεί- χνουν τήν κλίση τους για τήν άρετή ή τήν κακία.

Π υ θ α γ ό ρ α ς . Κύτταξε στον καθρέ- φτη σου κι' άν φάνεσαι άμορφη, κάνε έργα άν- τάξια τής ώραότητός σου. Άν όμως φάνεσαι άσχημη, τότε πρόσχε νά έξωραίξεις τό μειονέ- κτημά σου αυτό, με κα- λές και σεμνές πράξεις.

Π λ ο υ τ α ρ χ ο ς .

